

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a členov senátu JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkyní **1/ PhDr. T. K.**, bývajúcej v Č., **2/ RNDr. M. P.**, bývajúcej v H., **3/ V. K.**, bývajúcej v B., všetkým zastúpeným Mgr. E. K., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **Ing. V. S.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. J. G., advokátom so sídlom v B., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 1 C 29/2001, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. júna 2007 sp. zn. 15 Co 41/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie v časti smerujúcej proti výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. júna 2007 sp. zn. 15 Co 41/2007, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený tak, že žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy sa zamietá, **o d m i e t a**; vo zvyšnej časti dovolanie **z a m i e t a**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyniam 1/ až 3/ trovy dovolacieho konania vo výške 147,71 € na účet Mgr. E. K., advokátky so sídlom v B., vedený v T., a.s. pod číslom X., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Brezno rozsudkom z 23. júna 2003 č.k. 1 C 29/2001-225 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa v budúcnosti verejných tvrdení, že žalobkyne 1/, 2/, 3/ sú zodpovedné za smrť jeho syna M. S.. Žalovaného ďalej zaviazal v lehote 15 dní zaslať žalobkyniam a riaditeľovi J.G.G. PhDr. M. G., na adresu J.G. písomné ospravedlnenie nasledovného znenia: „Dňa 4.9.2000 som v budove J.G.G. rozdával text, z ktorého vyplývalo,

že pani učiteľky K., P. a K. šikanujú deti a spoluobvinil som ich zo smrti svojho syna M. S.. Uvádzam, že k tomuto tvrdeniu som nemal žiadne hodnoverné podklady. Pani učiteľke V. K., pani učiteľke M. P. a pani učiteľke T. K. sa týmto ospravedlňujem. Ing. V. S., podpis“. Zároveň súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť v lehote 3 dní zaplatiť žalobkyniam 1/, 2/, 3/ nemajetkovú ujmu v sume 50 000 Sk každej zvlášť a nahradiť im trovy konania vo výške 30 504 Sk. Vo zvyšku žalobu zamietol. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná len v tej časti, v ktorej sa žalobkyne domáhali ochrany osobnosti v súvislosti s rozširovaním otvoreného listu distribuovaného verejne v budove gymnázia dňa 4. septembra 2000, pretože v prípade posudzovaného výroku musel súd prvého stupňa konštatovať, že ide o tvrdenie, ktorého pravdivosť sa nepotvrdila ani počas trestného konania, ani vykonanou inšpekciou a ani v priebehu dokazovania v súdnom konaní. Ako primeranú nemajetkovú ujmu považoval prvostupňový súd náhradu 50 000 Sk pre každú zo žalobkyní a žalobu nad túto sumu, keďže žalobkyne požadovali náhradu 200 000 Sk pre každú z nich, zamietol. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch posudzoval rôzne okolnosti prípadu, a to v prvom rade smrť M. S., ktorú vyhodnotil ako tragickú udalosť na strane žalovaného, spočívajúcu v strate dieťaťa. Zároveň však súd konštatoval, že konanie žalovaného vybočilo z rámca a nemožno ho považovať za impulzívne, najmä v nasledujúcich mesiacoch po tragédii, spočívajúce v iniciovaní inšpekcie v gymnázium, jeho verejné prejavy vo verejno-oznamovacích prostriedkoch, v listoch adresovaných rôznym osobám a inštitúciám, pričom kampanovitosť jeho konania už neposúdil ako bezprostrednú a impulzívnu reakciu na smrť syna. Za dôležitú okolnosť, za ktorej došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti žalobkyní, považoval najmä všetky prejavy žalovaného, ktorými uvedený otvorený list sprevádzal. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 4. februára 2004 sp. zn. 15 Co 284/2003 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti o povinnosti žalovaného zdržať sa v budúcnosti verejných tvrdení, že žalobkyne sú zodpovedné za smrť jeho syna M. S., zamietol. V napadnutej časti o povinnosti žalovaného zaslať list určeného znenia a o náhrade nemajetkovej ujmy rozsudok okresného súdu potvrdil a v časti o trovách konania ho zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Pokiaľ súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zdržať sa v budúcnosti verejných tvrdení, že žalobkyne 1/ až 3/ sú zodpovedné za smrť jeho syna M. S., bol toho názoru, že tento výrok

rozsudku je nadbytočný, pretože pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že prejavy žalovaného voči žalobkyniam boli skončené koncom roku 2000. Ani žalobkyne neuvádzali opakované ataky zo strany žalovaného, a preto vzhľadom na odstup času považoval odvolací súd za zbytočné takúto povinnosť žalovanému určovať, keď žiadne verejné tvrdenia od toho času neurobil. Čo sa týka výroku rozsudku prvostupňového súdu, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaslať žalobkyniam a riaditeľovi J.G.G. list znenia uvedeného vo výrokovej časti rozsudku, v tejto časti považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil s dôvodmi uvádzanými súdom prvého stupňa, keď bol toho názoru, že kritike žalovaného na nepedagogický prístup učiteľov J.G.G. chýbala vecnosť a konkrétnosť, nakoľko sa neoprela o žiadny konkrétny fakt a zostala len vo všeobecnej rovine. Keďže list žalovaného adresovaný pedagogickému zboru J.G.G. verejne obvinil zo spoluúčasti na samovraždách študentov celý pedagogický zbor, aj odvolací súd považoval za vhodné, aby list, ktorý má žalovaný zaslať žalobkyniam, adresoval aj riaditeľovi J.G. ako určitú satisfakciu všetkým učiteľom uvedenej školy, vzhľadom na nepravdivé výroky žalovaného uvedené v tomto liste. Súhlasne s okresným súdom bol aj odvolací súd toho názoru, že priznaná čiastka nemajetkovej ujmy v peniazoch 50 000 Sk pre každú zo žalobkýň je primeraná, vzhľadom k okruhu osôb, ku ktorým sa slovné prejavy žalovaného mohli dostať, ako aj na veľkosť spôsobenej ujmy k tomu, že nedošlo k úplnému zneváženiu žalobkýň, ich ďalšiemu pôsobeniu, k nedôvere rodičov ostatných žiakov, ktorá nebola spochybnená, či iné následky, ako aj k okolnostiam, za ktorých došlo k porušeniu práva zo strany žalovaného (smrť jeho syna). Preto aj v tejto časti odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na asi polovičný úspech každého z účastníkov vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol z tých istých dôvodov tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 22. novembra 2005 sp. zn. 1 M Cdo 4/2005 rozsudok Okresného súdu Brezno z 23. júna 2003 č.k. 1 C 29/2001-225 vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaslať žalobkyniam 1/, 2/, 3/ a riaditeľovi J.G.G. PhDr. M. G. písomné ospravedlnenie v znení uvedenom vo výroku tohto rozsudku, ako aj v časti, v ktorej bol zaviazaný zaplatiť žalobkyniam 1/, 2/, 3/ nemajetkovú ujmu v sume 50 000 Sk každej zvlášť a rozsudok Krajského súdu v Banskej

Bystrici zo dňa 4. februára 2004 sp. zn. 15 Co 284/2003 v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o povinnosti žalovaného zaslať list určeného znenia a o náhrade nemajetkovej ujmy, ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Brezno na ďalšie konanie. Vo zvyšku mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol. Dovolací súd tak rozhodol majúc za to, že z odôvodnení rozhodnutí súdov nižších stupňov nevyplýva, akú kvalifikovanú ujmu u žalobkýň zásah žalovaného do práva na ochranu ich osobnosti skutočne vyvolal, a preto záver súdu o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške určenej odvolacím súdom považoval za predčasný, nakoľko nebolo preukázané splnenie všetkých podmienok uvedených v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka pre priznanie tohto uplatneného nároku. Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že listy boli žalovaným adresované pedagogickému zboru J.G.G., ako aj študentom tohto gymnázia a že tieto listy nerozširoval len samotný žalovaný ale aj jeho dvaja plnoletí synovia. V tomto smere vyčítal súdom, že túto nespornú skutočnosť v súvislosti s uloženou povinnosťou zaslania ospravedlnenia žalobkyniam, nezohľadnili a nijako ju nevyhodnotili. Súčasne sa mu javilo neadekvátnym zaslanie ospravedlnenia riaditeľovi J.G.G. z dôvodu, že jeden z listov, distribuovaním ktorého malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkýň, bol adresovaný nie riaditeľovi, ale pedagogickým pracovníkom gymnázia. Z týchto dôvodov považoval mimoriadne dovolanie čo do uloženia povinnosti žalovanému zaslať list určeného znenia (ospravedlnenie) a čo do náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za dôvodné, a preto v tejto časti zrušil rozsudky súdov oboch stupňov. Mimoriadne dovolanie v časti, pokiaľ smerovalo proti výrokom rozsudkov oboch súdov o zamietnutí žaloby, zamietol z dôvodu nedostatku jeho procesnej prípustnosti, pretože žalovaný, ktorý podal podnet na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku, nebol týmito výrokmi negatívne dotknutý na svojich právach.

V priebehu ďalšieho konania pred Okresným súdom Brezno, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, žalobkyne písomným podaním z 5. októbra 2006 navrhli zmenu žaloby tak, že žiadali, aby žalovanému bola uložená povinnosť v lehote 15 dní zaslať žalobkyniam 1/ až 3/ písomné ospravedlnenie tohto znenia: „Dňa 4.9.2000 som v budove J.G.G. rozdával text, z ktorého vyplývalo, že pani učiteľky V. K., M. P. a T. K. šikanujú deti a spoluobvinil som ich zo smrti svojho syna M. S.. Uvádzam, že k tomuto tvrdeniu som nemal žiadne hodnoverné podklady. Pani učiteľke V. K., M. P. a T. K. sa týmto ospravedľujem. Ing. V. S.,

podpis.“, ako i zaplatiť im nemajetkovú ujmu v peniazoch v sume 50 000 Sk každej zvlášť a nahradiť im trovy konania.

Okresný súd Brezno uznesením zo 7. decembra 2006 č.k. 1 C 29/2001-369 zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 150 000 Sk pre každú zo žalobkýň a rozsudkom z toho istého dňa č.k. 1 C 29/2001-369 uložil žalovanému povinnosť v lehote 15 dní zaslať žalobkyniam písomné ospravedlnenie tohto znenia: „Dňa 4.9.2000 som v budove J.G.G. rozdával text, z ktorého vyplývalo, že pani učiteľky V. K., M. P. a T. K. šikanujú deti a spoluobvinil som ich zo smrti svojho syna M. S.. Uvádzam, že k tomuto tvrdeniu som nemal žiadne hodnoverné podklady. Pani učiteľke V. K., M. P. a T. K. sa týmto ospravedlňujem. Ing. V. S., podpis.“. Zároveň uložil žalovanému povinnosť v tej istej lehote zaplatiť žalobkyniam 1/, 2/, 3/ nemajetkovú ujmu v sume 50 000 Sk každej zvlášť a v lehote 3 dní nahradiť im trovy konania vo výške 4 500 Sk každej z nich a 21 907,50 Sk na účet ich právnej zástupkyne. V odôvodnení rozsudku uviedol, že otvorené listy adresované jednak pedagogickému zboru J.G.G. ako i študentom tohto gymnázia, ktoré boli 4. septembra 2000 verejne rozširované v budove, obsahovali tvrdenia, ktorých pravdivosť sa nepotvrdila ani počas trestného konania, ani vykonanou inšpekciou a ani v priebehu dokazovania vykonaného v konaní pred súdom. Obsah listov bol difamujúci a vo vzťahu k žalobkyniam neoprávnený. Mal za to, že týmto konaním žalovaný zasiahol do osobnostných práv žalobkýň chránených Občianskym zákonníkom. Preto žalovanému uložil povinnosť sa žalobkyniam ospravedlniť. Vzhľadom na konanie žalovaného a všetky jeho verejné prejavy, ktorými uvedený otvorený list sprevádzal, ospravedlnenie nepovažoval za postačujúce a priznal žalobkyniam aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Za primeranú nemajetkovú ujmu považoval náhradu vo výške 50 000 Sk pre každú zo žalobkýň. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 27. júna 2007 sp. zn. 15 Co 41/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil vo výroku o povinnosti žalovaného zaslať žalobkyniam písomné ospravedlnenie v znení uvedenom v rozsudku prvostupňového súdu, zmenil vo výroku o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, že žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa bol toho názoru, že uvedením nepravdivých tvrdení v otvorenom liste adresovanom J.G. a jeho študentom a publikáciou

neprípustných hodnotiacich úsudkov o žalobkyniach, ktoré boli učiteľkami jeho nebohého syna, bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobkýň chránených § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Preto v časti ospravedlnenia ako primeraného zadost'učinenia v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka považoval rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny. Nestotožnil sa však so záverom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky, za ktorých je možné žalobkyniam priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Za dostačujúce považoval poskytnutie morálnej satisfakcie formou ospravedlnenia, nakoľko žalobkyne nepreukázali, že by bola znížená ich občianska bezúhonnosť, česť, vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti v značnej miere tak, ako to predpokladá ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobkyne v tomto smere neuniesli dôkazné bremeno, rozsudok súdu prvého stupňa, pokiaľ žalobkyniam priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, zmenil a žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech účastníkov v konaní.

Uvedený rozsudok napadol dovolaním žalovaný, jeho prípustnosť odôvodnil ustanovením § 238 ods. 2 O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Namietal, že súdy nerešpektovali právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky už vysloveného v tejto veci ako i že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v súlade s § 157 ods. 1, 2 O.s.p., keď v ňom nie sú spomenuté dôkazy, potvrdzujúce hodnotiaci úsudok žalovaného, napr. o šikane na škole, nespravodlivom hodnotení syna žalovaného a pod. V ďalšej časti dovolania podrobne rozobral kolíziu práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti z aspektu čl. 10 ods. 1, čl. 17 Listiny základných práv a slobôd, čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 19, čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Na základe uvedeného žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyne 1/ až 3/ vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedli, že dovolanie nie je v danej veci prípustné. Odôvodnenie prípustnosti dovolania žalovaným ustanovením § 238 ods. 2 O.s.p. bez uvedenia, v ktorej konkrétnej časti sa tak malo stať, považovali za vágne a nekonkrétne, ktoré nenapĺňa zákonné predpoklady obsahu dovolania podľa § 241 ods. 1 O.s.p. Trvali na tom, že súdy nižších stupňov rešpektovali názor odvolacieho súdu a pri svojom rozhodnutí sa od neho neodchýlili. Navrhli preto dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 14. februára 2008 sp. zn. 3 Cdo 220/2007 dovolanie žalovaného odmietol a žalobkyniam priznal náhradu trov dovolacieho konania. Dovolací súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že pokiaľ ide dovolanie žalovaného proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch zamietol, žalovaný týmto zamietajúcim výrokom nebol negatívne dotknutý, z procesného hľadiska mu nebola spôsobená žiadna ujma na jeho pomeroch, a preto v tejto časti dovolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie žalovaného proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovanému zaslať žalobkyniam písomné ospravedlnenie, dovolací súd odmietol z dôvodu, že ho považoval za procesne neprípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), nakoľko jeho prípustnosť nevyplývala z § 238 ods. 1, 2 O.s.p. a vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli zistené. Prípustnosť dovolania proti tomuto výroku rozsudku odvolacieho súdu nezakladalo ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci či žalovaným tvrdená tzv. iná vada konania, lebo k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o týchto dovolacích dôvodoch nie je možné z dôvodu neprípustnosti dovolania pristúpiť.

Na základe sťažnosti žalovaného Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo 4. novembra 2010 sp. zn. I. ÚS 186/2008 vyslovil, že jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 220/2007 zo 14. februára 2008. Ústavný súd Slovenskej republiky uvedené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v celom rozsahu zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky po zhrnutí priebehu súdnych konaní (na prvostupňovom, odvolacom a dovolacom súde) uviedol, že ustanovenie § 238 ods. 2 O.s.p. treba vykladať tak, aby bola naplnená ústavou ustanovená povinnosť súdov poskytovať jednotlivcovi ochranu základných práv aj účel daného typu dovolacieho konania. V konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku zákonodarca zveril súdom úlohu preskúmať vec po stránke právnej a vo výnimočných prípadoch aj po stránke skutkovej, čomu zodpovedá aj škála právnych prostriedkov vrátane kasácie pôvodného rozhodnutia. Ustanovenie § 243d ods. 1 O.s.p. má zaistiť, aby súd, ktorému rozhodnutie bolo zrušené a má vo veci ďalej konať, nielenže poznal, prečo dovolací súd považoval jeho rozhodnutie za chybné, ale aj čoho sa má pri ďalšom postupe vyvarovať.

V žiadnom prípade nebráni ustanovenie § 243d ods. 1 O.s.p. súdu nižšieho stupňa, aby na základe nových skutočností dospel k rovnakým záverom; vedie ho však záväzne k tomu, aby neopakoval predchádzajúce nedostatky procesného i hmotnoprávneho charakteru. Dovolací súd nesprávnym výkladom a aplikáciou ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. v súvislosti s § 243d ods. 1 O.s.p. a odmietnutím dovolania žalovaného pre jeho údajnú neprípustnosť, odoprel žalovanému právo na spravodlivosť, čím porušil čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec opätovne predložená na rozhodnutie o dovolaní žalovaného, konštatuje, že jeho predchádzajúce rozhodnutie o dovolaní žalovaného bolo ústavným súdom zrušené v celom rozsahu (t.j. aj v časti, v ktorej bolo dovolanie žalovaného odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou), v dôsledku čoho je potrebné znovu rozhodnúť o tomto dovolaní ako o celku.

Najvyšší súd (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či je dovolanie v celom rozsahu procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý obsahuje viacero výrokov. Keďže dovolateľ nespresnil, proti ktorým výrokom dovolanie (ne)smeruje a napadnutý rozsudok žiadal (ako celok) zrušiť, dovolací súd vychádzal z toho, že v dovolaní prejavil vôľu, aby dovolací súd preskúmal správnosť všetkých výrokov rozsudku odvolacieho súdu. Dovolanie žalovaného nie je však v celom rozsahu procesne prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu.

Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu

zákonne znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p., určujúcimi podmienky, v prípade splnenia ktorých je dovolanie prípustné).

Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom). Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery.

Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej, ako aj subjektívnej), posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O.s.p.

V danom prípade je dovolaním napadnutý aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený prvostupňový rozsudok tak, že žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bola zamietnutá. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania bolo potrebné vziať na zreteľ to, že žalovaný z procesného hľadiska (ktoré je v tomto zmysle rozhodujúce) nemôže byť negatívne dotknutý rozhodnutím zamietajúcim proti nemu smerujúcu žalobu. Keďže v danom prípade dovolateľ po (rozhodujúcej) procesnej stránke nebol negatívne dotknutý napadnutým výrokom rozsudku, z procesného hľadiska mu týmto výrokom nebola spôsobená ujma na jeho pomeroch (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 1998 sp. zn. 1 Cdo 92/97 uverejnený pod č. 50/1999 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. júla 1992 sp. zn. 1 Cdo 28/92 publikované pod č. 40/1993 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky).

S prihliadnutím na vyššie uvedený výklad odvolacieho súdu o objektívnej a subjektívnej stránke prípustnosti dovolania dospel dovolací súd k záveru, že i keď

je dovolanie v danej veci z objektívneho hľadiska prípustné (smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 O.s.p.), predsa len dovolateľ nie je subjektívne oprávnený napadnúť ho dovolaním. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu o zamietnutí žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Žalovaný podal dovolanie aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovaného zaslať žalobkyniam písomné ospravedlnenie. V tejto časti je Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vyslovil v náleze zo 4. novembra 2010 sp. zn. I. ÚS 186/2008 (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov). Vzhľadom na túto viazanosť Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že prípustnosť dovolania žalovaného proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovaného zaslať žalobkyniam písomné ospravedlnenie, vyplýva z § 238 ods. 2 O.s.p.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

So zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Žalovaný v dovolaní tvrdil, že konanie je postihnuté vyššie uvedenou tzv. inou vadou konania, ktorá spočíva v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko nezodpovedá § 157 ods. 1, 2 O.s.p.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia; zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z § 157 ods. 2 O.s.p. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí ale disponovať potrebnou ústavnoprávnou intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08). V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa povinnosti žalovaného zaslať žalobkyniam písomné ospravedlnenie, ktorá je len predmetom daného dovolacieho prieskumu (viď dôvody uvedené vyššie), uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého potvrdzujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa, jeho právne závery považoval za správne a sám ich pre zdôraznenie správnosti doplnil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Za tohto stavu nemožno za opodstatnenú považovať námietku žalovaného, že rozhodnutie odvolacieho súdu týkajúce sa jeho potvrdzujúceho výroku je nepreskúmateľné.

Žalovaný v dovolaní namieta, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V prejednávanvej veci súdy oboch nižších stupňov správne vychádzali z § 11 Občianskeho zákonníka, ktorý priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza) a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Otázkou, či určité konanie má znaky zásahu objektívne spôsobilého zasiahnuť do práv fyzickej osoby chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, treba vždy posúdiť s prihliadnutím na okolnosti, ktoré tu boli v čase zásahu.

Žalovaný v dovolaní namietal, že konal v súlade so slobodou prejavu, ktorú zakotvuje aj čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; v zmysle odseku 2 veta prvá tohto článku má každý právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. V zmysle čl. 10 ods. 1 veta prvá a druhá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má každý právo na slobodu prejavu; toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov. Ani právo na slobodu prejavu ale nie je absolútne – podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jeho výkon zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť, a preto môže podliehať (o.i.) obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú v demokratickej spoločnosti nevyhnutné v záujme (mediálnym) ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

V preskúmvanej veci bolo výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaný 4. septembra 2000 verejne v budove G. rozdával učiteľom a žiakom listy adresované pedagogickému zboru gymnázia a študentom gymnázia, v ktorých okrem iného obvinil žalobkyne zo šikanovania detí a spoluobvinil ich zo spoluúčasti na samovražde jeho syna M. S. (zomrel 30. júna 2000). Žalovaný rozširovanie listov s uvedeným obsahom sám potvrdil vo vyjadrení k žalobe (č.l. 113 spisu) ako pri svojom výsluchu na pojednávaní pred okresným súdom 5. júna 2002 (č.l. 183 spisu). Z uznesenia Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v Brezne z 20. novembra 2001 č. ČVS: OUV 217/BR-2001 vyplýva, že bolo odložené podozrenie z trestného činu útlaku, ktorého sa mali dopustiť učitelia J.G.G. tým, že v školskom roku 1999/2000 mali na študenta gymnázia M. S. vyvíjať a stupňovať tlak k aktívnejšiemu zapájaniu nebohého do vyučovacieho procesu za účelom zlepšenia známok s následným neobjektívnym hodnotením jeho vedomostí vo forme klasifikovania známok nižšieho stupňa, čím mali spôsobiť stresové konanie nebohého, ktorý 30. júna 2000 spáchal samovraždu obesením, nakoľko nejde vo veci o podozrenie z trestného činu. Zo záznamu Štátnej školskej inšpekcie o výsledku tematickej inšpekcie vykonávanej od 3. do 4. októbra 2000 na J.G. jednoznačne vyplýva, že šikanovanie žiakov učiteľmi nebolo zistené, bolo vylúčené, že by žiaci mali strach zo školy, resp. učiteľov a z rozhovorov náhodne vybraných spolužiakov nebohého M. S. bolo konštatované, že učitelia sa k žiakom správajú korektne, sú primerane nároční, hodnotenia vrátane hodnotenia M. S. považujú za spravodlivé

a objektívne. Skutočnosť, že na škole nedochádzalo k šikanovaniu, potvrdil aj svedok PhDr. P. S., ktorý ako zamestnanec Krajskej pedagogicko-psychologickej porade vykonával psychologické poradenstvo na J.G.. Uvedený svedok vo výpovedi uviedol, že žiaci gymnázia, i keď mali možnosť buď osobne alebo anonymne do vytvorenej tzv. schránky dôvery, neoznámili žiadny prípad šikanovania, či problémy s učiteľmi v súvislosti s nespravodlivým známkovaním a pod.

V prejednávanej veci došlo ku kolízii (vzájomnému stretu) dvoch chránených záujmov (práv). Na jednej strane ide o právo žalobkyní, aby do ich chránených osobných a osobnostných práv nebolo neoprávnene zasahované a tiež ich právo domáhať sa zákonom zodpovedajúcim spôsobom ochrany v prípade neoprávneného zásahu; žalobkyne, vychádzajúc z toho, že predmetnými listami bolo zasiahnuté do ich práv chránených právnym poriadkom, podali proti žalovanému žalobu na ochranu osobnosti. Na druhej strane ide o slobodu prejavu - jeden zo základných pilierov existencie demokratickej spoločnosti i rozvoja každého človeka.

V prípade stretu subjektívneho práva žalobkyní a práva slobody prejavu, ku ktorému v posudzovanej veci došlo, je predpokladom správneho rozhodnutia súdu test pomernosti, ktorý zohľadní okolnosti na oboch procesných stranách. Na strane osoby domáhajúcej sa ochrany osobnosti ide predovšetkým o to, do akého práva, koho, čím, s akou intenzitou a s akými dôsledkami bolo zasiahnuté, na strane osoby, proti ktorej smeruje žaloba na ochranu osobnosti ide o to, aké boli ciele a zvolené prostriedky uplatnenia slobody prejavu. Súčasťou slobody prejavu môže byť aj kritika. Aby kritika (čo aj oprávnená) nenapĺňala znaky neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, musí byť a/ vecná (nie zahmlievajúca alebo škandalizujúca), b/ pravdivá (vychádzajúca z pravdivých podkladov) a c/ primeraná (čo do spôsobu, účelu, obsahu a formy). Cieľom kritiky s takýmito znakmi má byť náprava určitého negatívneho javu (okolnosti alebo správania sa), nie však urážka, poníženie, zosmiešnenie, škandalizácia alebo zneváženie ľudskej dôstojnosti. Za splnenia týchto podmienok je prípustná aj „tvrdá kritika“, pokiaľ je objektívne prospešná.

Odvolačný súd sa uvedeným stretom (kolíziou) osobnostného práva žalobkyní a slobody prejavu zaoberal a svoje závery vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozsudku. Správne odvolačný súd pri posudzovaní, či zásah do osobnostných práv týmito písomnými prejavmi sa negatívne dotkol osobnosti žalobkyní, analyzoval nielen obsah tohto prejavu, ale tiež formu

v ňom použitých výrazových (slovných) prostriedkov, pretože tá je vonkajším prejavom obsahu (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 10/2005). Záver odvolacieho súdu, podľa ktorého slová žalovaného na adresu žalobkýň ohľadne šikanovanie detí a obvinení zo samovraždy M. S. boli objektívne spôsobilé znížiť česť, vážnosť a dôstojnosť žalobkýň, vykonávajúcich prácu učiteliek na gymnáziu, ako i že predmetné listy sledovali zneváženie žalobkýň, zodpovedá zisteného skutkovému stavu, keď ich obsahom boli nepravdivé skutočnosti; pravdivosť skutkových okolností, ktoré sú v nich uvedené (šikanovanie detí, obvinenie zo samovraždy M. S.), nebola v konaní preukázaná. V inkriminovaných listoch boli totiž zvolené také slová, slovné spojenia a formulácie, ktoré si ich čitateľ mohol vysvetľovať tak, že vina žalobkýň zo smrti syna žalovaného ako i šikanovanie žiakov na gymnáziu boli preukázané a žalobkyne sa tohto konania dopustili. Uvedením takýchto nepravdivých tvrdení a obvinení dehonestujúcich a znevažujúcich osoby žalobkýň v listoch verejne rozširovaných na pôde školy došlo aj podľa názoru dovolacieho súdu k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkýň, ktorý bol objektívne spôsobilý znížiť ich vážnosť a postavenie ako pedagogického pracovníka v očiach kolegov učiteľov ako i žiakov danej školy. Súdni žalobkyniam priznaný prostriedok ochrany za zásah do ich ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka chránených osobnostných práv vo forme morálneho zadosťučinenia (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) dovolací súd považuje za primeraný a zodpovedajúci povahe a spôsobu daného neoprávneného zásahu, ako i jeho intenzite.

Dovolací súd k tvrdeniu žalovaného, že uvedené listy boli jeho hodnotením pomerov na gymnáziu, považuje za potrebné uviesť, že vždy treba starostlivo rozlišovať medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Ide o to, že existenciu faktov možno preukázať, otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov ale nepripúšťa dôkazy (Lingens c. Rakúsko, rozsudok z roku 1986; obdobne Feldek c. Slovenská republika, rozsudok z roku 2001). Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem, c. Rakúsko, rozsudok z roku 2001). Pokiaľ listy mali podľa žalovaného obsahovať aj jeho hodnotiace úsudky, je potrebné, aby v ňom bol opísaný relevantný skutkový dej (skutkové tvrdenie) takým spôsobom, ktorý umožňuje čitateľovi urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok. Písomnosť, ktorá to neumožňuje, môže byť so zreteľom na individuálne okolnosti určitej veci neoprávneným zásahom do osobnostných práv (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 61/2000 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/2001). Inkriminované listy obsahujú také

hodnotiace úsudky, ktorých skutkový podklad nie je dostatočne vysvetlený. Podľa názoru dovolacieho súdu ide o takýto úsudok aj v časti listov týkajúcich sa „nepedagogického prístupu“, „šikanovania“ ako dôvodu vedúceho k samovražde M. S..

Keďže odvolací súd pri posudzovaní otázky, či konaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyní a formy právneho prostriedku ochrany osobnosti žalobkyní, aplikoval na zistený skutkový stav správny právny predpis (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a tento predpis aj správne vyložil, jeho rozhodnutie nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že dovolacie dôvody uvádzané v dovolaní žalovaného (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.) nie sú dané, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o povinnosti žalovaného zaslať žalobkyniam písomné ospravedlnenie, zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

V dovolacom konaní (procesne) úspešným žalobkyniam vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešné účastníčky v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy tohto konania spolu s ich vyčíslením. Dovolací súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokátky za právnu službu, ktorú poskytla vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného 5. septembra 2007 [§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v čase vykonania úkonu (ďalej len „vyhláška“)]. Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky vo výške 109,24 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 3 x 5,91 €)] a daňou z pridanej hodnoty vo výške 20,75 € (19 % z odmeny advokáta v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 147,72 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. mája 2012

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková